



Arrest

nr. 123 844 van 13 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 21 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VAN CUTSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 26 januari 2012 het Rijk binnen en diende op 28 januari 2012 een asielaanvraag in. Op 18 december 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Chinese nationaliteit te beschikken, tot de Tibetaanse bevolkingsgroep te behoren en afkomstig te zijn uit het district Jincha in de provincie Qinghai, Volksrepubliek China (VRC). Op uw elfde (°1975) werd u monnik in het Ngarang (Rangrong)-klooster in uw district en op uw negentiende trad u toe tot het Dechen Bhoekor Ling-klooster in Rebkong. Eind 1995 trok u naar het Sera-klooster in

Lhasa. In 1996 keerde u op het verzoek van uw vader terug naar huis. In 1997 trok u opnieuw naar het Sera-klooster en u verbleef er tot begin 1999.

Omwille van de in de kloosters gevoerde patriottische opvoedingscampagne waarbij de monniken documenten moesten ondertekenen waarvan ze de inhoud niet kenden en omwille van een straf die jullie kregen wegens een overtreding van de kloosterregels verliet u Tibet, VRC begin 1999 en u trok naar India.

In India trad u in 1999 toe tot het Gaden Jangtse-klooster in Mundgod in de staat Karnataka. U bleef er monnik tot eind 2003. Dan trad u uit en trok naar Manali in de staat Himachal Pradesh. U baatte er samen met een andere Tibetaan een klein restaurant uit en jullie deelden de winst. U woonde in het restaurantje. Daarnaast trok u regelmatig naar Ladakh om er etenswaren te verkopen en u verbleef dan bij vrienden.

U verliet India omdat u een betere toekomst wou voor uw kind.

U verklaarde dat u op 26 januari 2013 van de luchthaven van New Delhi met een transit in Rusland naar Frankrijk vloog en vervolgens met de auto naar België kwam waar u op dezelfde dag in de avond aankwam. U maakte daarbij gebruik van uw "Identity Certificate" (IC, "yellow book"). Op 28 januari 2013 vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw "green book", uw IC, attest van het Gaden Jangtse-klooster, een attest van de "Nelen Khang" ("Reception Centre") Dharamsala, 6 foto's en twee scans van handgeschreven attesten van het Rangrong Tashu Choepeling-klooster in Tibet.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiare Bescherming.

U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofdte aanzien van de VRC.

Na uw vlucht uit de Volksrepubliek China in 1999 heeft u tot in 2013 in India verbleven. U verbleef er aanvankelijk als monnik in het Gaden Jangtse-klooster in Mundgod en nadat u in 2003 uit het klooster trad, baatte u samen met een andere Tibetaan in Manali een restaurantje uit waar u ook woonde (CGVS p. 8). Hierover merk ik wel op dat u volgens uw "green book" in Dharamsala verbleef en dat u er een "paid job" had.

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

Uit uw verklaringen blijkt dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van dergelijke RC (CGVS p. 13).

U verliet India omwille van de toekomstmogelijkheden van uw kind. Deze reden ressorteert niet onder de criteria van de Conventie van Genève en is louter van sociaaleconomische aard. Evenmin vormt deze reden een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Aanvankelijk haalde u nog andere redenen aan als discriminatie, een gebrek aan rechten en de slechte situatie maar gevraagd dit verder te verduidelijken, stelde u plots dat het leven voor u in India ok was en dat uw grootste probleem was dat u niet over een RC beschikte waardoor het moeilijk was om uw kind naar een goede school te zenden en waardoor u zelf geen zaak kon runnen (CGVS p. 11). Daarover merk ik op dat u uiteindelijk, na veelvuldige confrontatie met de informatie waarover het CGVS beschikt en na meervoudige confrontatie met uw visumdossier, toegaf wel over een RC te beschikken (CGVS p. 13, zie verder). Van een asielzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij van bij de aanvang van zijn asielprocedure de ware toedracht van de feiten aangeeft die aanleiding gaven tot zijn vertrek. U haalde verder geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een

vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande stel ik vast dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel "yellow book" genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde documenten blijkt dat u over deze reistitel beschikt, voorzien van een NORI-stempel in India en dat u er ook daadwerkelijk mee naar Frankrijk bent gereisd (CGVS p. 13). Dat het erin aangebracht terugkeervisum is vervallen doet niets af aan uw mogelijkheid om naar India terug te keren gezien de erin aangebrachte NORI-stempel en het feit dat, volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, u daarmee een visum kunt aanvragen bij de Indische diplomatieke post van uw verblijfsland.

U verklaarde dat u niet kan terugkeren naar India omdat uw RC bij uw vertrek werd ingehouden (CGVS pp. 13-14). Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat Tibetanen die langere tijd in het buitenland hebben verbleven bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw kunnen opeisen en een RC kunnen bekomen.

Verder merk ik op dat u tevens aanvankelijk niet de ware toedracht gaf van de door u gebruikte reisdocumenten. U verklaarde aanvankelijk dat u geen RC, nodig voor het verkrijgen van een IC, had en dat u met een Indisch paspoort met de naam Samphel er in naar België bent gereisd. U verklaarde daarover dat u een visum voor Frankrijk verkreeg als tolk voor een lama van Sangkar (CGVS pp. 11-12). Er meermaals mee geconfronteerd dat het CGVS over informatie beschikte waaruit blijkt dat uw verklaringen dat u nooit een RC had en dat u met een vals paspoort reisde niet juist waren, bleef u volharden in deze fraude. Toen u een kopie van uw visumaanvraag voorzien van uw foto werd voorgelegd, ontkende u dat het een visumaanvraag betrof. Pas nadat u een kopie van uw IC werd voorgelegd, gaf u toe dat dit uw IC betrof, dat u weldegelijk over een RC en IC beschikte en dat u met dit reisdocument naar Frankrijk reisde. Uit het aan het administratief dossier toegevoegde visumdossier blijkt tevens dat u uw visum ook op een andere manier hebt verkregen dan wat u aanvankelijk voorhield. Uw verkreeg uw visum immers als lid van een groep die werd uitgenodigd door de "Tibetsportsfoundation" in Frankrijk voor een bezoek aan Marseille. Van een asielzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij van bij de aanvang van zijn asielprocedure naast de ware toedracht van de feiten die aan de grondslag liggen van zijn vertrek een correct zicht geeft op de gebruikte reisdocumenten.

De documenten die u neerlegde zijn niet van die aard dat ze mijn appreciatie van uw asielmotieven in de positieve zin kunnen ombuigen. Ze weerleggen immers niets van bovenstaande vaststellingen. Uw "green book" en het attest van de "Nelen Khang" Dharamsala ondersteunen uw herkomst uit Tibet, VRC. De scans van de attesten van het klooster in Tibet ondersteunen samen met de foto's uw verklaringen dat u monnik was in Tibet. Het attest van het Gaden Jangtse-klooster in India staat dat u in dat klooster monnik was tot in november 2003. Uw IC staat uw status in India en uw reis naar Frankrijk.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India.“

1.3. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende documenten : “*Organisation Suisse d'Aide aux Réfugiés (OSAR)*, verslag “*Chine/Inde: situation des réfugiés tibétains en Inde*”, beschikbaar op <http://wvroluechtlmgshilfe.ch/pays-d-origine/asia/inde/chine4nde-situation-des-refugies-tibetains-en-inde>, *Immigration and Refugee Board of Canada* : “*India: Treatment by Indian authorities of Indian citizens who are deported to India from other countries, return to India without a valid passport and who are suspected of having requested refugee status while abroad (2000-2005)*” beschikbaar op <http://www.xefwork1.org/doi/45fH74c28Jitml>, *Ministry of External Affairs van de Government of India*, onder de rubriek *Visa Services* > zie <http://passportindia.gov.in/AppOnlineProject/online/visaServices>”.

1.3.1. Verwerende partij voegt bij de nota een update van de COI Focus “*China India, De Tibetaanse gemeenschap in India*” van 29 januari 2014, een “*Summary Conclusions on the Concept of “Effective Protection” in the Context of Secondary Movements of Refugees and Asylum-Seekers*”, UNHCR, februari 2003 en een “*COI Focus “CHINA/INDIA/TIBET” “Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe (9 september 2013)*”, van 29 januari 2014.

1.3.2. Bij een schrijven van 13 maart 2014 voegt de verwerende partij een nieuwe update van de COI Focus “*China India, De Tibetaanse gemeenschap in India*” van 11 maart 2014 toe.

1.3.3. Ter terechtzitting legt verzoeker nog een aanvullende nota neer.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 1 A (2) van de Vluchtelingconventie van 1951 ondertekend te Genève, de artikels 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980, de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980, het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier over een voorzichtige wijze te behandelen) en een beoordelingsfout.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerd schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Verzoekers advocaat kan gevolgd worden waar zij er ter terechtzitting op wijst dat verwerende partij laattijdig en onleesbaar een laatste update van de COI van 11 maart 2014 heeft toegevoegd aan de aanvullende nota van 13 maart 2014. Aangezien de verwerende partij deze bijkomende COI niet tijdig heeft overgemaakt, noch -zoals ter terechtzitting kan blijken- in een vorm die na het doorfaxen aan de verzoekende partij nog leesbaar is, wordt de update van de COI Focus "*China India, De Tibetaanse gemeenschap in India*" van 11 maart 2014 uit de debatten geweerd.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

2.5. Verzoeker verklaart te behoren tot de Tibetaanse bevolkingsgroep en afkomstig te zijn uit het district Jinchai in de provincie Qinghai, Volksrepubliek China (VRC). Verzoeker legt plausibele verklaringen af over zijn leven als monnik in Tibet. Verzoekers vader, broer en zussen verblijven nog in Tibet. Verzoeker legt kopieën neer van twee attesten van het Rangrong klooster in Tibet en foto's als monnik aldaar. Verzoeker legt een origineel Green Book neer, waarin als geboorteplaats en moederland "Jintsa Amdo" werden vermeld. Hieruit kan blijken dat de Tibetaanse regering in ballingschap verzoeker als Tibetaan, geboren te Tibet, beschouwt. Er kan aldus aangenomen worden dat verzoeker in Tibet is geboren en heeft gewoond en hij de nationaliteit heeft van de Volksrepubliek China.

Verzoeker stelde een Shenfenzheng/identiteitskaart te hebben gehad, doch legt hierover tegenstrijdige verklaringen af (verloren wanneer hij naar India ging, verklaring 26, versus gegeven aan een monnik die van India terug naar Tibet keerde, gehoor p. 6). Verzoeker heeft nog geen pogingen ondernomen om deze terug te recupereren, wat hem kan worden aangerekend. Verzoeker verklaart dat zijn hukou werd geïndividualiseerd na zijn vertrek uit China. Hij trachtte een nieuwe te bemachtigen, doch beweert dat deze door de Chinese autoriteiten werd ingehouden. Deze verklaringen zijn mogelijk en aannemelijk te meer nu het verzoekers bedoeling was om terug te keren naar China.

2.6. Verzoeker is op zijn elfde naar het klooster gegaan. Hij is een eerste keer naar India getrokken om te studeren in 1995 maar is teruggekeerd op vraag van zijn vader. Verzoeker werd niet verontrust bij zijn terugkeer naar China en het klooster. Hij heeft Tibet in 1999 opnieuw verlaten omdat "*ik wou intensieve studie*" (gehoor p. 7) en omdat hij het niet eens was met de patriottische opvoeding en gestraft werd in het klooster omdat hij debatteerde. Verzoeker lichtte op het einde van het gehoor toe "*ik wou terugkeren ik dacht daar vaak aan*" doch zijn vader zou hem dit afgeraden hebben (gehoor p. 14). Aldus is niet ondenkbaar dat verzoeker omwille van zijn specifieke situatie mogelijk in de negatieve belangstelling is komen te staan van de Chinese autoriteiten. Dit klemt te meer nu verzoekers vader werd gearresteerd in 2008. Verzoeker heeft met zijn vader de situatie besproken waarbij zijn vader de vergelijking maakte met Tibet bij het vertrek van de Dalai Lama. Verzoeker die zelf 28 jaar monnik was, komt aldus uit een patriottische familie die nauw aanleunt bij de Dalai Lama, leeft volgens de Tibetaanse cultuur en geloof. Zijn verklaringen over zijn afkeer van de beperkingen in de beleving van zijn geloof zijn plausibel en zijn vertrek uit China om deze reden is geloofwaardig.

2.7. Het is dan ook aannemelijk dat verzoeker niet naar de Volksrepubliek China kan terugkeren om redenen in de zin van het Vluchtelingenverdrag. De commissaris-generaal heeft er dan ook terecht de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op gevestigd dat verzoeker niet mag worden teruggeleid naar China.

2.8. Verzoeker is in 1999, toen hij 24 jaar was, naar India vertrokken. Hij werd geplaatst in een klooster in Zuid-India waar hij 4 jaar verbleef. Verzoeker heeft het klooster verlaten toen hij zwaar ziek werd. Na zijn genezing heeft hij met enkele Tibetanen een restaurantje uitgebaat in Manali en Ladakh naargelang het seizoen. Verzoeker was dan ook gevestigd in India.

2.9. De commissaris-generaal heeft daarop vastgesteld dat verzoeker reële bescherming geniet in India en gemeend dat verzoeker gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingewet geen behoefte had aan internationale bescherming. Verzoeker betwist dat hij in India een status had die hem reële bescherming gaf en zijn terugkeer onzeker is.

2.10. De "COI Focus" "CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India", van 12 november 2013, stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er uiteindelijk nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een RC beschikken en "*In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich*

aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt". Uit deze landeninformatie bij het administratief dossier blijkt tevens dat de Indiase overheid hierbij nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en waar verzoekende partij er terecht op wijst dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies ("*Information Pertaining Tibetan nationals*").

2.10.1. Verzoekende partij kan aldus niet ernstig beweren dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk is. Uit de vaststelling dat RC's een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is of afhankelijk is van de "goodwill van de regering". Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (*Information Pertaining Tibetan Nationals*) correct worden toegepast en dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de "long term staying Tibetans" in de praktijk "gemakkelijk" verloopt. Ook de New Tibetan Arrivals die met een SEP-pilgrimage of een SEP-education in India zijn binnengekomen, krijgen zowel volgens de SP (Police) van Kangra als de Tibetaanse overheid, na de beëindiging van de studies of de pelgrimstocht, doorgaans ook zonder enig probleem een "Long Term Stay RC". Er zijn, zo blijkt uit de toegevoegde informatie, bij de Tibetaanse overheid geen gevallen bekend waar een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd werd. Verzoekende partij blijft bij louter theoretische beweringen dat Tibetanen geen recht kunnen claimen op een verlenging van een RC of dat het verblijf slechts tijdelijk wordt toegekend terwijl verzoeker zelf een nieuwkomer is, een RC heeft die opeenvolgend verlengd werd en een IC met een terugkeervisum. Verzoeker vermeldt in zijn visumaanvraag bij de Franse ambassade in New Delhi dat hij geboren werd in "Amdo Tibet" doch verklaart tevens dat hij de Indische nationaliteit geniet wat gezien de aard van zijn Indische documenten niet gegrond is. Verzoekers initiële beweringen geen RC te hebben omdat hij slechts tijdelijk in een klooster zat en daarop in verschillende regio's verbleef, zijn aldus manifest gelogen wat hij uiteindelijk, na confrontatie met de visumgegevens, toch toegeeft (gehoor p. 13). Verzoeker beschikte aldus over een legaal en continu verblijfsrecht in India en is legaal vertrokken naar Europa.

2.11. Zelfs wanneer denkbaar is dat sommige Tibetanen in gebreke blijven hun RC tijdig te verlengen of onvoldoende aandacht hebben voor deze administratieve verplichting of mogelijk na officiële waarschuwingen boetes opgelegd krijgen, dan nog kunnen ze rekenen op de CTA die bijstand verleent bij registraties of bij de verlenging van de RC. "*Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (vb. in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt*" (zie COI focus van 29 januari 2014). Er kan aldus duidelijk blijken dat er in de praktijk geen arbitraire of onterechte weigeringen vastgesteld zijn. De door verzoeker aangebrachte informatie vermag niet de vaststelling te wijzigen dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben, hetgeen *in casu* ook blijkt uit verzoekers ongemoeid verblijf in India. Immers zoals uit de bijgevoegde informatie blijkt, heeft de Dalai Lama zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizenden volgers al meer dan 65 jaar geleden gevestigd in India. Verzoeker toont evenmin aan waarom er thans na meer dan 65 jaar veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden.

2.12. Tevens wordt uitdrukkelijk gesteld dat "*Tenslotte bevestigen alle bronnen ook dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)*". Aldus kan op basis van de algemene informatie blijken dat de Tibetanen in India in de praktijk een legaal en continu verblijfsrecht genieten, dat hun socio-economische situatie relatief goed is en dat zij niet op structurele wijze gediscrimineerd worden.

2.13. Verzoeker beperkt zich tot de bewering dat *“hij in India het slachtoffer was van discriminaties en dat hij daar over minder rechten beschikte dan de Indiase burgers (cf. toegang tot onderwijs voor zijn kinderen, toegang tot justitie”*, doch brengt geen concrete en objectieve informatie aan die vermag hogerstaande conclusies te weerleggen. Integendeel, hij verklaart zelf dat hij ernstig ziek werd en is verzorgd geworden. Hij heeft zich daarop kunnen vestigen en ongemoeid een economische activiteit kunnen uitoefenen. Bovendien indien hij beweerdelijk nog bijkomende kosten diende te betalen om zijn RC te verkrijgen en te laten verlengen, dan kan de verplichting een administratieve kost te betalen, geenszins beschouwd worden als een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoekers argumenten zijn dus van louter economische aard terwijl de Tibetaanse gemeenschap in India op de steun van de CTA kan rekenen.

2.14. De argumenten van verzoekende partij inzake de gevaren van refolement zijn evenmin gegrond. Uit de *“COI Focus” “CHINA/INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”*, van 29 januari 2014, blijkt dat de Indiase Supreme Court het beginsel van non-refolement zowel als *“gebruikelijk internationaal rechtsprincipe”* heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe *“Recht op Leven”*. Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refolementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet.

2.15. *De facto* kan uit de in de *“COI Focus” “CHINA/INDIA/TIBET” “Non-refolement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe”* aangebrachte informatie en analyse blijken dat Tibetanen geen risico lopen overgeleverd te worden aan de Chinese autoriteiten. Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen (zie krantenbericht, stuk 20), dan is een dergelijk drukings- of afschrikkingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen *de facto* aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. De door verzoeker aangebrachte informatie werd gedeeltelijk verwerkt in deze COI en vermag voor het overige niet de vaststelling te wijzigen dat personen zoals verzoeker in India geen gegronde vrees kunnen aantonen om uitgewezen te worden. Integendeel uit hetzelfde door verzoeker toegevoegde stuk van de Zwitserse NGO blijkt dat deze bewering niet verder gaat dan een vermelding zonder bijzonderheden, en voorts wordt gesteld dat dergelijke beweringen bovendien zowel zeldzaam zijn als tegengesproken worden en wordt ten slotte bevestigd dat algemeen gesteld kan worden dat de Tibetanen in India niet het voorwerp zijn van refolement.

Het volstaat verder niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in India werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Verzoekers asielaanvraag ten opzichte van de situatie in India is manifest ongegrond.

2.16. Tenslotte kan uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie *“COI Focus” “CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”*, van 12 november 2013, ook blijken dat *“Tibetanen die met hun IC naar India willen terugreizen moeten hiervoor op voorhand de toelating hebben van de Indiase autoriteiten. Voor deze toelating moeten ze een zogenoemde No Objection to Return to India (NORI) stempel in hun IC laten plaatsen. De IC en de NORI stempel worden doorgaans tegelijk aangevraagd. De IC kost 350 INR en de NORI stempel kost 50 INR (...) Wie naar India wil terugreizen met zijn IC moet bij de Indische diplomatieke post van zijn verblijf land een re-entry visa bekomen. De diplomatieke posten worden, volgens de bevoegde Indiase autoriteiten, in principe niet geacht om re-entry visa te plaatsen in IC's zonder NORI stempel”*. Derhalve kan worden vastgesteld dat Tibetanen die in het bezit zijn van hun IC met NORI-stempel op eenvoudige wijze naar India terug kunnen reizen. Tevens blijkt dat *“Voor Tibetanen in het buitenland van wie de IC verloren, gestolen of beschadigd is, staat een richtlijn vermeld op pagina 36 van de IC. Zij moeten dit onmiddellijk laten weten aan de dichtstbijzijnde (Indiase) diplomatieke missiepost. Aansluitend staat op dezelfde plaats in de IC's ook vermeld dat een duplicaat uitgereikt kan worden ^una uitgebreide onderzoeksdaten”. Dat de Indiase autoriteiten via hun ambassades effectief duplicaten van IC's uitreiken, wordt alvast bevestigd op website van de Indiase ambassade in Rome. Het duplicaat kost er 15 euro”*.

Verzoekende partij beschikt over zijn IC (zie verhoor p.13) uitgereikt te Delhi op 22/04/2010, met als geboorteplaats *“Amdo Tibet”* en plaats van herkomst *“Tibet”* en met een NORI-stempel, een

terugkeervisum en een Schengenvisum, uitgereikt op 10/01/2013 in Delhi. Aldus kan hij op eenvoudige wijze terugkeren naar India. Daar waar in de COI van 12 november 2013 wordt vermeld dat *“Volgens informatie van de Canadese asielinstanties, zijn er gevallen bekend van Tibetanen die na een asielaanvraag in het buitenland naar India legaal konden terugreizen”*, beaamt verweerder de foutieve lezing en werd de COI van 29 januari 2014 dan ook in die zin aangepast. Uit de update van de COI van 29 januari 2014 blijkt bovendien dat *“alle Tibetanen met wie Cedoca gesproken heeft over hun reiservaringen met een IC hebben verklaard dat er zich geen noemenswaardige problemen voordoen om India met een IC te verlaten en om, volgens de voorschriften, vanuit het buitenland India terug binnen te komen met diezelfde IC. (...) Problemen bij het aanvragen van terugkeervisa in de Indiase ambassades werden niet genoemd”*. Daar waar verzoeker meent dat niet duidelijk is of verzoeker *“sowieso een re-entry visa zal kunnen bekomen bij de ambassade of er voorwaarden bestaan om een re-entry visa te bekomen”*, laat hij na deze hypothese ook maar enigszins te adstrueren. Bovendien werd aan verzoeker reeds een RC, een IC en een visum toegekend vanwege de Indische autoriteiten, zodat niet kan worden ingezien waarom hem een inreisvisum zou geweigerd worden. Dat de afgifte van een visum geen recht is en onder de beslissingsbevoegdheid van de uitvaardigende autoriteit valt, houdt niet in dat in deze geen regelgeving en vaststaande administratieve richtlijnen zouden bestaan. Daarenboven wijst verweerder er terecht op dat *“gelet op de confidentialiteitsverplichting, het indienen van een asielaanvraag en de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische asielinstanties een strikt vertrouwelijk gebeuren is, zodat verzoeker dan ook niet aantoont hoe de Indiase ambassade in België dan wel op de hoogte zou zijn van zijn asielaanvraag”*. De Raad stelt dan ook vast dat verder onderzoek niet noodzakelijk is.

2.17. Voorts stelt de Raad vast dat het bekomen van een RC na een buitenlands verblijf op eenvoudige wijze middels een aanbevelingsbrief van de Central Tibetan Administration gebeurt: *“Tijdens de Cedocamissie verklaarde de Kalon van Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een recommandation letter van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration en geldt dus voor héél India.”*

2.12. Ten slotte verklaarde *“de Kalon van Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een recommandation letter van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration en geldt dus voor héél India”* (zie informatie administratief dossier). Verzoeker brengt geen andersluidende informatie aan die vermag deze conclusie te wijzigen.

2.18. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.19. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.20. Verzoeker vroeg tevens in uiterst ondergeschikte orde de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht.

2.21. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK